strekt niet in aanmerking, ook al had het meisje hem haar hart gegeven!

De oude heer zag maar één ding: zijn eerzucht en daarnaar moesten allen zich schikken!

Zich in de schaduw drukkend, bang, gezien te worden en zich belachelijk te maken door als een verliefde jongen naar het huis van zijn aangebedene te staan turen, sloop hij langs het gebouwencomplex, met een schok zijn schreden inhoudend, toen hij bij den uitersten hoek van de machinekamer gekomen, stemmen hoorde, die hij kende.

Uit den gapenden lichtrechthoek van de geopende deur trad de heer Van Maren naar buiten, vergezeld door den hoofdopzichter; blijkbaar verkeerde hij in groote opgewondenheid, hij gesticuleerde druk en praatte sneller, onrustiger dan gewoonlijk, al scheen hij angstvallig den te luiden klank van zijn stem te dempen.

„Hoe kan dat nu, Holman? Zoo iets is nog nooit voorgekomen! Wat kan er toch gebeurd zijn?"

„Ik weet het niet, mijnheer. Ik zou bijna denken ..."

„Spreek zachter!"

„Ik zou bijna denken, dat er kwaadwilligheid in het spel is."

„Kwaadwilligheid?"

„Ja, het kan haast niet anders!"

„We zullen dat later wel uitvinden, de vraag is nu maar, hoe we het defect hersteld zullen krijgen!"

„En gauw ook, mijnheer, anders gebeurt er nog een ongeluk!"

„Nog ongerekend, dat ik een groot bedrag verspeel, als ik niet op tijd leveren kan. Vooruit nu, Holman, zeg eens wat! Stopzetten gaat niet! Weet jij er raad op?"

„De nieuwe ingenieur ...."

„Is een stommeling, die weet er niets van!"

„Als mijnheer Berge hier was ...."

„Dan was de zaak gauw genoeg in orde, maar die is er nu eenmaal niet. Wat anders dus!"

„Hij is nog in het dorp."

„Hoe weet je dat?"

„Hij woont op kamers bij mijn zuster en .... Zullen we hem vragen .....?"

„Neen, dat gaat niet."

„Waarom niet, mijnheer? Hij is niet de man, om hulp te weigeren, waar hij helpen kan."

„Neen Holman, dat gaat niet!"

„Maar wat dan? Het eenige is stopzetten."

„Onmogelijk! Ik zeg je toch, dat ik op tijd afleveren moet, omdat ik anders een groote som geld verspeel en bovendien raakt het mijn eer, als ik mijn beloften niet kan houden." „Het kan niet anders, mijnheer, u zult toch niet willens en wetens het volk blootstellen aan het gevaar van een ontploffing."

Er was 'n oogenblik van stilte, waarin de heer Van Maren blijkbaar 'n strijd met zichzelf streed.

„Je hebt gelijk, Holman," zei hij eindelijk. „Het kan niet anders; ga jijzelf dan mijnheer Berger halen, als hij komen wil tenminste; neem het aanspanwagentje, dan ben je er in .... Maar wie, duivel, staat ons daar te beluisteren?"

„Ik ben het, mijnheer Van Maren," zei Willem Berger, in het licht tredend, nu hij zich ontdekt zag.

„Gelukkig, dat spaart ons heel wat tijd!" riep de opzichter Holman, zich verheugd in de handen wrijvend.

„Wilt u mij een dienst bewijzen, mijnheer Berger?" vroeg de oude heer. „De groote motor van ...."

„Ik weet het, ik heb uw gesprek met Holman gehoord."

„En?"

„Ik ben niet meer in uw dienst, mijnheer Van Maren, ik heb met uw machines niets meer te maken."

„Maar u hebt toch gehoord ...." — „Er is immers een ander in mijn plaats gekomen!"

„Aan hem heb ik niets, ik heb nu al gezien, dat hij u niet vervangen kan! Als u mij niet helpen wilt, doe het dan om het volk, dat ..." — „Onnoodig! U kunt het volk immers naar huis sturen, het vrijaf geven, tot de machine hersteld is; dan loopt niemand gevaar." — „Maar het werk moet af en ...." — Willem Berger haalde de schouders op. „Dat is bijzaak," oordeelde hij.

„Maar niet voor mij!" protesteerde de fabrikant.

Vol verwondering hoorde de opzichter Holman het heen en weer gepraat van de beide mannen aan, uit den stugafgebeten toon begrijpend, dat tusschen die beiden iets gebeurd moest zijn, dat niet alleen tot de ontslagaanvrage van den ingenieur had geleid, maar tevens de vroeger goede verstandhouding in vijandigheid had verkeerd. Hij meende echter lang genoeg met ingrijpen gewacht te hebben en vroeg:

„Zal ik dus maar stopzetten gelasten, mijnheer?"

„Niet zoo haastig!" — „Het zou roekeloos zijn en onverantwoordelijk, om nog langer te wachten." — In Willem Berger hadden echter de betere gevoelens zijn wrok overwonnen; als mensch was hij verplicht, zijn medemensch te helpen en bovendien had hij te veel liefde voor zijn vak, om niet te willen trachten, het euvel te verhelpen en de machine op gang te houden.

„Ga mee, Holman," zei hij, „we zullen zien, wat er aan te doen is."

„Dat dacht ik wel," knikte de opzichter, „ik dacht wel, dat u ons niet in den knoei zou laten zitten." Tezamen gingen zij de machinekamer binnen en de heer Van Maren zocht zijn privé-kantoor op, begrijpend, dat zij hem daar wel verslag zouden komen uitbrengen; hij wist zelf niet, of hij zich over den gang van zaken moest verheugen of ergeren; hij maakte groote verplichtingen tegenover iemand, wiens leven hij met onzachte hand in de war had gebracht, iemand, wien hij niet eens een geldelijke belooning voor zijn welkome hulp durfde aanbieden. En in de eenzame stilte van het kantoor, waar niet dan gedempt het bonken en razen van de machines doordrong, was het hem, of hij telkens Lili's bleek, bedroefd, berustend gezichtje vóór zich zag; zij had niet veel geantwoord op zijn mededeeling, dat zij elke gedachte aan een verbintenis met Willem Berger uit het hoofd moest zetten, maar sinds dien dag had hij haar lach nog niet weer gehoord.

Hij verweet zich, dat hij het zoover had laten komen; was boos op zijn vrouw, omdat zij hem niet gewaarschuwd had, ergerde zich heftig over de onhandigheid van den nieuwen ingenieur en wond zich op tot een zenuwachtige prikkelbaarheid, die zijn gewone berekenende kalmte geheel verdwijnen deed.

Na ruim twee uur wachtens hoorde hij de beide mannen naderen. — „En?" „Het is in orde," verklaarde Willem Berger, wiens gezicht en handen vuil waren van zwartige olie.

„Ik dank u wel, mijnheer Berger! Het is goed, Holman, je kunt gaan! En nu," wendde hij zich tot den jongen ingenieur, die eveneens wilde vertrekken, „zou ik nog graag even met u willen spreken. Wat mag ik voor u doen als contra-prestatie voor uw hulp?"

„Niets, dank u!"

„Ik weet toch iets, dat u waarschijnlijk niet zult afslaan."

„Dank u, ik zal niets aannemen."

„Ook niet de hand van mijn doch ter?"

Verbluft keek de ander hem aan.

„Dat meent u niet!"

„Ja zeker, ik meen het."

„Maar ik wil niet aan een toeval te danken hebben ...ik wil in uw familie niet als indringer beschouwd worden ..." — „Trotskop! Luister dan! Mijn weigering berouwde mij al dadelijk, toen ik Lili's verdrietige oogen zag! ik ben geen barbaar!

Ouders kunnen zich voor de toekomst van hun kindren wel eens illusies scheppen, die ...die zij moeten laten varen, als zij zien ..... Kom, maak het mij niet moeilijk! Je zult mij welkom zijn als schoonzoon, is dat je genoeg?"

En Willem Berger sloeg met vasten greep zijn groezelige vingers om de naar hem uitgestoken hand, en trad zoo uit een sfeer van somberheid in een omgeving vol helder stralend licht.

Den volgenden morgen wilde Lili volstrekt met haar verloofde in de machinekamer gaan; zij streelde het zwarte, ronkende gevaarte, dat den grond waarop zij stonden, trillen deed en sprak het woordjes van dankbaarheid toe, waarop het door luider gegons te antwoorden scheen.

ZORAH DORLY, DE BEKENDE OPERAZANGERES EN DE TENOR L. DERU IN „LA TRAVIATA" VAN VERDI.

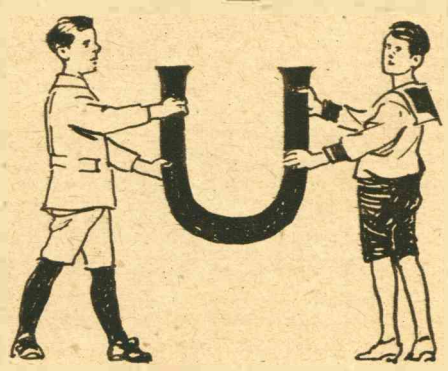
Deze foto werd genomen bij de opvoering van Verdi's Opera „La Traviata" in den Schouwburg van het Interneeringskamp te Harderwijk. De beide zeer bekende artisten verleenden hieraan hun belangelooze medewerking.

JULIA CULP.

Vanuit Berlijn, waar zij thans vertoeft, ontvingen wij bovenstaande foto van de bekende Nederlandsche Zangeres Julia Culp. Haar vele bewonderaars zullen het zeker op prijs stellen, met deze nieuwste foto der kunstenares kennis te maken.

REBUS.

Onder de inzenders van een goede oplossing van dezen rebus wordt **een fraai boekwerk verloot.** Oplossingen in te zenden onder motto: „Rebus" vóór 15 Maart aan de redactie van „Panorama".